

Αριθμός απόφασης: 382/2011

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ ΑΚΥΡΩΤΙΚΟΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ Τμήμα Γ΄

Με μέλη τους: Αικατερίνη Μπαλντά-Ζόμπολα, Πρόεδρο Εφετών Διοικητικών Δικαστηρίων, Θεανώ Τζοβαρίδου και Γεωργία Σακαρέλλου, Εφέτες Διοικητικών Δικαστηρίων,

συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 22 Σεπτεμβρίου 2010, με γραμματέα την Παρασκευή Τσίχλη, για να δικάσει την από 3 Αυγούστου 2009 (αριθμ. καταχ. ΑΒΕΜ 1822/2009) αίτηση ακυρώσεως,

των: 1) Σωματείου με την επωνυμία «.....», που εδρεύει στο Διόνυσο Αττικής, οδός αριθμ. ... και εκπροσωπείται νόμιμα, 2), κατοίκου Διονύσου Αττικής, οδός και αριθμ. ..., 3), κατοίκου Διονύσου Αττικής, οδός αριθμ. ... και 4), κατοίκου Διονύσου Αττικής, οδός αριθμ. ..., που παραστάθηκαν με το δικηγόρο Βασίλειο Παπαδημητρίου, τον οποίο διόρισε στο ακροατήριο η Βασιλική Νεοφωτίστου, ενεργούσα ως πρόεδρος του Συλλόγου, με προφορική δήλωσή της,

κατά των: 1) Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημόσιων Έργων, που δεν παραστάθηκε και 2) Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ανατολικής Αττικής (Τμήμα Πολεοδομίας Καπανδριτίου), που παραστάθηκε με την πληρεξούσια δικηγόρο Σταματίνα Σκουλά.

Εξάλλου, άσκησαν παρέμβαση οι: 1), κάτοικος Αθήνας, οδός αριθμ. ..., που παραστάθηκε με τον πληρεξούσιό του δικηγόρο Αλέξανδρο Παπαλέξη, τον οποίο είχε διορίσει με συμβολαιογραφικό πληρεξούσιο, 2) Ετερόρρυθμη Εταιρεία με την επωνυμία «.....», που εδρεύει στα Βριλήσσια Αττικής, οδός αριθμ. ..., εκπροσωπείται νόμιμα και παραστάθηκε με τους πληρεξούσιους δικηγόρους Βασίλειο Παπαγεωργίου και Νικόλαο Καραμέτο, τους οποίους είχε διορίσει με συμβολαιογραφικό πληρεξούσιο, 3) συζ., κάτοικος Βριλησίων Αττικής, οδός αριθμ. ... και 4), κάτοικος Δεσφίνας Φωκίδας, που παραστάθηκαν με τον πληρεξούσιο δικηγόρο Νικόλαο Χαιρόπουλο.

Κατά τη δημόσια συζήτηση που ακολούθησε, το Δικαστήριο άκουσε:

Την εισηγήτρια της υπόθεσης, Εφέτη Διοικητικών Δικαστηρίων, Γεωργία Σακαρέλλου, που διάβασε τη σχετική έκθεσή της, εξέθεσε τα ζητήματα που προκύπτουν και ανέπτυξε τη γνώμη της γι' αυτά,

τον πληρεξούσιο δικηγόρο των αιτούντων, που ανέπτυξε και προφορικά τους λόγους ακύρωσης και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση, καθώς και

τους πληρεξούσιους δικηγόρους της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ανατολικής Αττικής και των παρεμβαινόντων, που ζήτησαν, αντίθετα, να απορριφθεί η αίτηση.

Μετά τη συνεδρίαση, το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη και, αφού

μελέτησε τη δικογραφία και τις σχετικές διατάξεις,

αποφασίζει τα εξής:

Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (υπ' αριθμ. 918572/3-8-2009 ειδικό έντυπο παραβόλου).

Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση, όπως αυτή συμπληρώθηκε παραδεκτώς με το από 22-3-2010 δικόγραφο προσθέτων λόγων, ζητείται η ακύρωση της υπ' αριθμ. 451/20-7-2009 οικοδομικής αδειάς εκδοθείσης από το Τμήμα Πολεοδομίας και Πολεοδομικών Εφαρμογών Καπανδριτίου της Διεύθυνσης Πολεοδομίας Βόρειου Τομέα της Νομαρχιακής Αυτοδιοικήσεως Ανατολικής Αττικής. Με την άδεια αυτή επετράπη στην ετερόρρυθμη εταιρία «.....» η ανέγερση συγκροτήματος κατοικιών με υπόγεια καθώς και η κοπή πεύκων στην Κοινότητα Διονύσου (Ο.Τ. ...), σε οικόπεδο το οποίο είναι επικλινές και βρίσκεται στη συμβολή των οδών-..... και

Επειδή, το αιτούν σωματείο το οποίο έχει ως σκοπό, σύμφωνα με το καταστατικό του, τη βελτίωση των συνθηκών ζωής των κατοίκων του Διονύσου Αττικής και την προστασία του τοπίου της περιοχής καθώς και οι λοιποί αιτούντες φερόμενοι ως κάτοικοι Διονύσου με έννομο συμφέρον ασκούν την κρινόμενη αίτηση προβάλλοντας ότι η υλοποίηση της προσβαλλομένης άδειας θα έχει ως συνέπεια την καταστροφή τμήματος του περιαστικού δάσους του Διονύσου.

Επειδή, στη δίκη παρεμβαίνουν με τρία (3) αυτοτελή δικόγραφα και πρόδηλο έννομο συμφέρον αφενός η δικαιούχος της προσβαλλομένης οικοδομικής αδειάς εταιρία «.....», η οποία έχει αναλάβει εργολαβικώς την ανέγερση της επίμαχης οικοδομής, αφετέρου δε οι, και φερόμενοι ως συγκύριοι του οικοπέδου στο οποίο ανεγείρεται η οικοδομή αυτή.

Επειδή, το άρθρο 24 παρ. 1 εδ. α' και β' του Συντάγματος ορίζει: «Η προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος αποτελεί υποχρέωση του Κράτους. Για τη διαφύλαξη του το Κράτος έχει υποχρέωση να παίρνει ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα». Περαιτέρω δε λαμβάνει ειδική μέριμνα για τη διαφύλαξη και τη προστασία του δασικού πλούτου της Χώρας. Έτσι σύμφωνα με τα εδάφια γ' και δ' της ίδιας ως άνω παραγράφου: «Νόμος ορίζει τα σχετικά με την προστασία των δασών και γενικά των δασικών εκτάσεων. Απαγορεύεται η μεταβολή του προορισμού των δημόσιων δασών και των δημόσιων δασικών εκτάσεων εκτός αν προέχει για την Εθνική Οικονομία η αγροτική εκμετάλλευση ή άλλη τους χρήση που την επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον». Με τις πιο πάνω διατάξεις η προστασία του περιβάλλοντος έχει αναχθεί σε συνταγματικά προστατευόμενη αξία και υποχρέωση του Κράτους. Έτσι απευθύνονται επιταγές στον κοινό νομοθέτη να θεσπίσει τα πρόσφορα κατά την κρίση του μέτρα μέσα στα όρια που διαγράφουν οι ανάγκες για την διαφύλαξη και προστασία του αγαθού αυτού σταθμίζοντας παράλληλα και τα άλλα συνταγματικά προστατευόμενα δικαιώματα καθώς επίσης και το γενικότερο δημόσιο συμφέρον. Αλλά και εν ελλείψει τέτοιας φύσεως προστατευτικής νομοθετικής διατάξεως πηγάζει από τις ως άνω συνταγματικές διατάξεις ευθεία υποχρέωση της Διοικήσεως να

λάβει υπ' όψη κατά τη μόρφωση της κρίσεώς της για την ρύθμιση θεμάτων που αφορούν ή έχουν επιπτώσεις στο περιβάλλον την ανάγκη προστασίας του και να πάρει τα κατάλληλα προς τούτο μέτρα ή να αποσχει από την έκδοση δυσμενών γι' αυτό πράξεων, κινούμενη όμως πάντα μέσα στην δέσμη των πιο πάνω κριτηρίων που κατευθύνουν τη σχετική νομοθετική δράση. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 117 παρ. 3 του Συντάγματος που έχει άμεση εφαρμογή επιβάλλεται μεν χωρίς κανένα χρονικό περιορισμό στο παρελθόν η αποκατάσταση του αρχικού δασικού χαρακτήρα εκτάσεων που έχουν καταστραφεί ή αποψιλωθεί παράνομα, εφόσον όμως η καταστροφή ή η αλλοίωση του δασικού των χαρακτήρα προήλθε αποκλειστικά από υλικές πράξεις ή φυσικά αίτια. Τέλος οριοθετώντας το πεδίο εφαρμογής των πιο πάνω συνταγματικών διατάξεων ο νόμος 998/1979 για την προστασία των δασών (ΦΕΚ 289) όρισε στο άρθρο 3 παρ. 6 ότι: «Δεν υπάγονται οπωσδήποτε εις τας διατάξεις του παρόντος νόμου: α) ... ε) αι περιοχαί δια τας οποίας υφίστανται εγκεκριμένα έγκυρα σχέδια πόλεων ...».

Επειδή, τα σχέδια πόλεων (άρθρα 1 και 2 του Ν. Δ/τος της 17-7-1923) ή οι πολεοδομικές μελέτες κατά το άρθρο 6 του Ν. 1337/1983, κατά το μέρος που αφορούν στον καθορισμό μιας περιοχής ως οικιστικής, τον παρεπόμενο ορισμό των οικοδομήσιμων και των κοινόχρηστων ή κοινωφελών χώρων και τις συναφείς ρυμοτομικού χαρακτήρα διαρρυθμίσεις, αποτελούν εξειδίκευση ρυθμίσεως πλήρως καταστρωμένης στο νόμο που δεν αναφέρεται σε μια κατηγορία σχέσεων αλλά σε σύνολο περιπτώσεων που έχουν μεταξύ τους ένα τοπικό δεσμό. Έτσι κατά το μέρος τους αυτό που εξαντλείται στη χάραξη ορισμένων γραμμών (ρυμοτομικών, οικοδομικών κλπ), αποτελούν ατομικές διοικητικές πράξεις γενικού περιεχομένου. Από την άποψη αυτή αποτελούν το νομικό πλαίσιο για τη δημιουργία πραγματικών καταστάσεων και τη θεμελίωση εμπραγμάτων δικαιωμάτων. Από την φύση και τον χαρακτήρα τους, όπως εκτέθηκε, συνδέονται με την ασφάλεια του Δικαίου κατά τρόπο ώστε η αμφισβήτηση του κύρους τους επ' ευκαιρία της προσβολής πράξεως εφαρμογής τους να πλήττει πραγματικές καταστάσεις του πολίτη προς την Διοίκηση. Εξ άλλου, σύμφωνα με το νόμο (άρθρ. 3 και 70 του Ν. Δ/τος της 17-7-1923, άρθρο 7 του Ν. 1337/1983), τα ρυμοτομικά σχέδια ή οι πολεοδομικές μελέτες εγκρίνονται, τροποποιούνται ή επεκτείνονται σύμφωνα με ορισμένη διοικητική διαδικασία που καταλήγει στην έκδοση της σχετικής πράξεως από την αρμόδια διοικητική αρχή. Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών που πρέπει να ερμηνευθούν, εν όψει της σημασίας των ρυμοτομικών σχεδίων, των επιπτώσεων τους τόσο στο γενικότερο δημόσιο συμφέρον όσο και στο συμφέρον των πληττομένων ιδιοκτητών και του όλου πνεύματος της πολεοδομικής νομοθεσίας, δεν αρκεί για την ανάκληση μιας ρυμοτομικής ρυθμίσεως αυτή και μόνη η συνδρομή λόγων που δικαιολογούν ή επιβάλλουν την άρση της αλλά χρειάζεται, σύμφωνα άλλωστε και με γενική αρχή του διοικητικού δικαίου, η έκδοση αντίθετης διοικητικής πράξεως από την αρμόδια αρχή. Αν δεν έχει εκδοθεί τέτοια πράξη οποιαδήποτε άλλη διοικητική αρχή στην οποία προβάλλεται η συνδρομή των πιο πάνω λόγων, δεν μπορεί να κρίνει το ζήτημα του κύρους των ρυμοτομικών σχεδίων. Έτσι η γενική αρχή της αδυναμίας του παρεμπόμπτος ελέγχου των ατομικών πράξεων που έχουν διαφύγει την ευθεία ακυρωτική προσβολή έχει ένα ιδιαίτερο επιπρόσθετο λόγο εφαρμογής σε περίπτωση αμφισβητήσεως του κύρους ρυμοτομικών σχεδίων επ' ευκαιρία προσβολής πράξεως εφαρμογής του.

Επομένως, για την κάμψη της αρχής αυτής στα ρυμοτομικά σχέδια απαιτείται ρητή, ειδική και ανενδοίαστη πρόβλεψη του νομοθέτη. Τέτοια όμως διάταξη δεν υπάρχει ούτε στο Σύνταγμα ούτε στον νόμο περί δασών. Πράγματι οι προστατευτικές των δασών συνταγματικές διατάξεις δεν περιέχουν καμία σχετική πρόβλεψη. Ούτε άλλωστε θα μπορούσε να συναχθεί η κάμψη της ως άνω γενικής αρχής του Δικαίου από το όλο πνεύμα και τον σκοπό των ως άνω συνταγματικών διατάξεων. Διότι δεν εμπίπτει στη δέσμη των μέτρων που σύμφωνα με το άρθρο 24 παρ. 1 εδ. β' του Συντάγματος υποχρεούται να παίρνει ο νομοθέτης ή η διοίκηση για τη διαφύλαξη του φυσικού περιβάλλοντος, τα οποία άλλωστε πρέπει να αποφασίζονται μετά από στάθμιση τόσο των άλλων συνταγματικώς προστατευόμενων δικαιωμάτων όσο και του γενικότερου δημόσιου συμφέροντος. Εάν ο Συνταγματικός νομοθέτης δεν ήθελε την εφαρμογή ορισμένων ρυμοτομικών σχεδίων όπως εκείνων που ρυμοτόμησε δασικές εκτάσεις, θα έπρεπε να το είχε προβλέψει ρητά, κάνοντας ειδική σχετική μνεία στο κείμενο του Συντάγματος ή στις μεταβατικές του διατάξεις. Περαιτέρω, το άρθρο 117 παρ. 3 του Συντάγματος που επιβάλλει την αναδάσωση των εκτάσεων που εκχερσώθηκαν παράνομα, δεν μπορεί να παράσχει έρεισμα για τη συναγωγή τέτοιας ρυθμίσεως αφού, όπως προεκτέθηκε, αναφέρεται αποκλειστικά σε εκχερσώσεις που έγιναν με υλικές ενέργειες και όχι σε δυνατότητα δομήσεως επί τη βάσει ρυμοτομικού σχεδίου που βρίσκεται σε ισχύ. Εξάλλου, η διάταξη του άρθρου 3 παρ. 6 εδ. ε' του νόμου περί δασών (ν. 998/1979) που εξαιρεί από την εφαρμογή της δασικής νομοθεσίας τις περιοχές όπου υφίστανται εγκεκριμένα έγκυρα σχέδια πόλεων, δεν καθιερώνει απόκλιση από τη γενική αρχή της αδυναμίας του παρεμπόπτοντος ελέγχου των ατομικών πράξεων. Ο όρος «έγκυρα σχέδια πόλεων» που περιέχεται στη διάταξη αυτή δεν έχει την έννοια της δυνατότητας ή πολύ περισσότερο της υποχρεώσεως ελέγχου της νομιμότητας των ρυμοτομικών σχεδίων επ' ευκαιρία της εφαρμογής τους, δεδομένου ότι αναφέρεται απλώς σε ρυμοτομικά σχέδια που έχουν εγκριθεί με διοικητική πράξη που συγκεντρώνει τα αναγκαία εξωτερικά τυπικά στοιχεία του κύρους ώστε να είναι εξοπλισμένη με το τεκμήριο της νομιμότητας (ΣτΕ 2281/1992 κ.α.).

Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση με το Β.Δ. της 23-5/8-6-1962 (ΦΕΚ 70Δ) τροποποιήθηκε και επεκτάθηκε το ρυμοτομικό σχέδιο της (τότε) Σταμάτας στην περιοχή της ιδιοκτησίας του Οικοδομικού Συνεταιρισμού Δικαιούχων Αστεγών Παλαιών Προσφύγων «.....» επισπεύσει του ιδίου του Οικοδομικού Συνεταιρισμού και καθορίστηκαν οι όροι δόμησης στην περιοχή της επεκτάσεως αυτής. Στη συνέχεια με την υπ' αριθμ. 278515/20-10-1979 απόφαση του Νομάρχη Ανατ. Αττικής (ΦΕΚ 630Δ) «περί τροποποιήσεως του σχεδίου της πρώην Κοινότητας Μπάλλας στην περιοχή του οικοδομικού συνεταιρισμού «.....» της σημερινής κοινότητας Διονύσου, Ν. Αττικής» που εκδόθηκε ομοίως με επίστευση του εν λόγω οικοδομικού συνεταιρισμού εντάχθηκε στο σχέδιο ως οικοδομικό τετράγωνο, μεταξύ άλλων, το επίμαχο ΟΤ ... χωρίς να θεσπίζονται όροι δόμησης. Το πιο πάνω τροποποιητικό Διάταγμα δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ μαζί με το διάγραμμα στο οποίο απεικονίζεται το εν λόγω ΟΤ ... ενώ με το 46/80 διάγραμμα εφαρμογής καθορίστηκαν οι οικοδομικές και ρυμοτομικές γραμμές αυτού. Στη συνέχεια εκδόθηκε η προσβαλλόμενη οικοδομική άδεια επ' ονόματι της εταιρίας «.....» για ανέγερση συγκροτήματος κατοικιών με υπόγεια και κοπή πεύκων σε οικόπεδο κείμενο επί του ως άνω δημιουργηθέντος οικοδομικού τετραγώνου (...).

Επειδή, με το κύριο δικόγραφο της κρινομένης αιτήσεως προβάλλεται α) ότι μη νομίμως δεν εφαρμόστηκαν κατά την έκδοση της προσβαλλόμενης οικοδομικής άδειας οι διατάξεις περί δομήσεως εκτός σχεδίου πόλεως καθόσον το ακίνητο βρίσκεται εκτός σχεδίου σε δασική έκταση αφού η υπ' αριθμ. 278515/20-10-1079 απόφαση του Νομάρχη που προαναφέρεται, με την οποία εντάχθηκαν στο σχέδιο πόλεως δασικές εκτάσεις κατά παράβαση του άρθρου 24 του Συντάγματος, δεν είναι νόμιμη και β) ότι η προαναφερόμενη ρυμοτομική τροποποίηση έπρεπε να γίνει με διάταγμα και όχι με νομαρχιακή απόφαση, η οποία μάλιστα υπογράφεται από κατώτερο ιεραρχικώς όργανο. Όλα όμως τα προβαλλόμενα με το κύριο δικόγραφο της κρινομένης αιτήσεως παράπονα δεν στρέφονται ευθέως και αμέσως κατά της προσβαλλόμενης οικοδομικής άδειας αλλά κατά της 278515/1979 νομαρχιακής αποφάσεως, με την οποία χαρακτηρίστηκε οικιστική η επίμαχη περιοχή, η οποία ως μη περιέχουσα όρους δόμησης είναι ατομική γενικού περιεχομένου. Κατά συνέπεια δεν προβάλλονται παραδεκτώς εφόσον, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν, η πιο πάνω νομαρχιακή απόφαση έχει διαφύγει την ευθεία ακυρωτική προσβολή. Ούτε μπορεί βασίμως να θεωρηθεί ότι οι πλημμέλειες αυτές αποχωρίζονται από την ως άνω νομαρχιακή απόφαση και ανάγονται σε αυτοτελείς πλημμέλειες της προσβαλλόμενης πράξης, αφού ο δασικός ή μη χαρακτήρας της έκτασης όπου βρίσκεται το επίμαχο οικοπέδο εξετάστηκε και κρίθηκε με την ως άνω νομαρχιακή απόφαση.

Επειδή, με το δικόγραφο των προσθέτων λόγων προβάλλεται συναφώς ότι κατά την χορήγηση της προσβαλλόμενης αδείας μη νομίμως εφαρμόστηκαν οι όροι δόμησης που προβλέπονται από το αρχικό διάταγμα ένταξης (Β.Δ. της 23-5/8-6-1962), όπως οι όροι αυτοί αναθεωρήθηκαν με το Π.Δ. 21.11/14-12-1979 (ΦΕΚ 710Δ) και στη συνέχεια με το Π.Δ. 26-8-88 (ΦΕΚ 755Δ) «Καθορισμός ζωνών προστασίας του όρους Πεντέλη, χρήσεων και όρων δόμησης αυτών» και τούτο διότι το επίμαχο οικοδομικό τετράγωνο ... ουδέποτε απετέλεσε αντικείμενο ρύθμισης όρων δομήσεως από τον κανονιστικό νομοθέτη δεδομένου ότι η προαναφερόμενη (278515/20-10-1979) νομαρχιακή απόφαση δεν προβλέπει όρους δόμησης ενώ στα διαγράμματα που συνδημοσιεύονται με τα μεταγενέστερα Π. Δ/γματα που αναθεωρούν τους όρους δόμησης της περιοχής δεν απεικονίζεται το επίμαχο οικοδομικό τετράγωνο. Όμως, όπως προκύπτει από το συνδημοσιευόμενο στο οικείο ΦΕΚ (755Δ' σελ. 7836) διάγραμμα που συνοδεύει το προαναφερόμενο Π.Δ. 26-8-1988 το επίμαχο ΟΤ ... στο οποίο αφορά η προσβαλλόμενη οικοδομική άδεια περιλαμβάνεται στο κανονιστικό καθεστώς των όρων δόμησης του Διατάγματος αυτού. Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως ότι το επίμαχο Ο.Τ. στερείται όρων δομήσεως είναι αβάσιμος σύμφωνα και με τη ρητή διάταξη του άρθρου 4 του Π.Δ. 25-4-1989 (ΦΕΚ 253Δ) το οποίο τροποποιώντας το άρθρο 4 του πιο πάνω διατάγματος ορίζει ότι: «Ως ποσοστό κάλυψης των οικοπέδων που βρίσκονται στις εντός εγκεκριμένου ρυμοτομικού σχεδίου περιοχές, ορίζεται το καθοριζόμενο με τα αντίστοιχα διατάγματα ένταξης των περιοχών στο σχέδιο και καθορισμού των όρων και περιορισμών δόμησης αυτών».

Επειδή, κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του ν.δ. 690/1948 «περί συμπληρώσεως των περί σχεδίων πόλεων διατάξεων» (άρθρο 416 του ΚΒΠΝ) «Οι κοινόχρηστοι χώροι (πλατείες, οδοί, άλση, κήποι κλπ), που καθορίζονται από τα σχέδια ρυμοτομίας συνοικισμών, τα οποία εγκρίθηκαν μέχρι την έναρξη της ισχύος του νομοθετικού αυτού διατάγματος με επίσηυση των ιδιοκτητών ή εκείνων οι οποίοι ανέλαβαν την εκμετάλλευση των οικείων εκτάσεων, θεωρούνται ότι περιήλθαν σε κοινή χρήση από την έγκριση του σχεδίου του οικισμού που

τους καθόρισε. Τα παραπάνω ισχύουν είτε επιβλήθηκε στους επισπεύσαντες την έγκριση η υποχρέωση της παραίτησής τους από την κυριότητα, νομή και κατοχή των χώρων αυτών, ασχέτως αν εκπληρώθηκε αυτή ή όχι, είτε δεν επιβλήθηκε η υποχρέωση αυτή, αλλά η έγκριση του σχεδίου που επιδιώχθηκε απ' αυτούς είχε ως αναγκαία, κατ' αμάχητο τεκμήριο, συνέπεια την οικειοθελή βούληση παραίτησης τους από την κυριότητα, νομή και κατοχή των γηπέδων που καταλαμβάνονται από τους χώρους αυτούς, χωρίς την οποία δεν ήταν δυνατή η έγκριση του σχεδίου και η διάθεση των οικοδομήσιμων για οποιοδήποτε σκοπό χώρων που ορίστηκαν από το σχέδιο αυτό». Κατά δε την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου «Η προηγούμενη παράγραφος ισχύει και για τους κοινόχρηστους χώρους που καθορίζονται με μεταγενέστερη τροποποίηση του σχεδίου και καταλαμβάνουν γήπεδα που ανήκουν κατά το χρόνο της τροποποίησης στους επισπεύσαντες την έγκριση του σχεδίου, εφόσον η τροποποίηση έγινε με αίτησή τους ή έγινε αποδεκτή σε οποιοδήποτε χρόνο έστω και σιωπηρώς, χωρίς να έχει εκδηλωθεί εγγράφως μέχρι την 8-5-1948 οποιαδήποτε αντίθεση ή επιφύλαξη. Στην περίπτωση της παρούσας παραγράφου οι τυχόν καταργούμενοι με την τροποποίηση κοινόχρηστοι χώροι που μετατρέπονται σε οικοδομήσιμους περιέρχονται στην κυριότητα, νομή και κατοχή των επισπευσάντων την έγκριση του σχεδίου, κατά επιφάνεια που δεν υπερβαίνει το εμβαδόν των χώρων που καθορίστηκαν κοινόχρηστοι με την τροποποίηση κατά το προηγούμενο εδάφιο. Και κατά την παράγραφο 4 του αυτού άρθρου 1 του ως άνω ν.δ. 690/1948 «Οι διατάξεις των παρ. 1 και 2 δεν ισχύουν εάν οι κοινόχρηστοι χώροι καταλαμβάνουν ακίνητα που δεν ανήκουν στους επισπεύσαντες την έγκριση του σχεδίου. Για την αποζημίωση των χώρων αυτών, ως προς το μέρος που αναλογεί στους δήμους και στις κοινότητες, υπόχρεοι ορίζονται οι επισπεύσαντες την έγκριση του σχεδίου».

Από τις διατάξεις αυτές, σε συνδυασμό και με εκείνες των παραγράφων 6 και 8 του ίδιου άρθρου του πιο πάνω ν. δ/τος, καθώς και των άρθρων 2 παρ. 1 εδ. α', 3 παρ. 2 και 7 παρ. 1 και 2 του ν.δ. της 17-7/16-8-1923 «περί σχεδίων πόλεων και συνοικισμών του Κράτους και οικοδομής αυτών», συνάγονται τα εξής: α) ότι οι ιδιοκτήτες εδαφικών εκτάσεων, οι οποίες καταλαμβάνονται από τα σχέδια ρυμοτομίας συνοικισμών που εγκρίθηκαν μέχρι την έναρξη της ισχύος του ν.δ. 690/1948, ως κοινόχρηστοι (δηλαδή ως πλατείες, δρόμοι, άλση, κήποι κλπ του συνοικισμού), οι οποίοι και επιδίωξαν την έγκριση του σχεδίου ρυμοτομίας και ήταν τότε ιδιοκτήτες των εκτάσεων αυτών, θεωρούνται, κατ' αμάχητο τεκμήριο, ότι παραιτήθηκαν από την κυριότητα, νομή και κατοχή τους και γενικά από οποιοδήποτε δικαίωμά τους στις εδαφικές αυτές εκτάσεις, με τη θέλησή τους, ώστε να επιτύχουν με την έγκριση και εφαρμογή του σχεδίου, τη διαίρεση των υπολοίπων εκτάσεών τους σε οικόπεδα οικοδομήσιμα και τη διάθεσή τους, β) ότι οι εδαφικές αυτές εκτάσεις, τις οποίες το σχέδιο ρυμοτομίας καθόρισε ως κοινόχρηστους χώρους, θεωρούνται ότι περιήλθαν στην προβλεπόμενη από το σχέδιο της ρυμοτομίας κοινή χρήση, από τότε που αυτό εγκρίθηκε και γ) ότι τα ίδια ισχύουν και στην περίπτωση κατά την οποία με ένα σχέδιο ρυμοτομίας κάποιου συνοικισμού, είτε αρχικό είτε τροποποιητικό ενός προηγούμενου, καθορίζονται κοινόχρηστοι χώροι που καταλαμβάνουν γήπεδα, τα οποία ανήκουν σ' εκείνους που επιδίωξαν την έγκριση, εφόσον ζήτησαν με αίτησή τους την τροποποίηση του σχεδίου ή τουλάχιστον την αποδέχτηκαν οποτεδήποτε, έστω και σιωπηρά, χωρίς να εκδηλώσουν εγγράφως οποιαδήποτε αντίθεσή τους ή επιφύλαξή τους. Από τα παραπάνω προκύπτει ότι προϋπόθεση για να ισχύσει το καθιερούμενο από τις πιο πάνω διατάξεις αμάχητο τεκμήριο

παραίτησης των ιδιοκτητών από την κυριότητα εδαφικών τους εκτάσεων, οι οποίες καθορίστηκαν ως κοινόχρηστες από το σχέδιο ρυμοτομίας συνοικισμού που εγκρίθηκε ή τροποποιήθηκε μέχρι την έναρξη της ισχύος του ν.δ. 690/1948, είναι, σύμφωνα με την παρ. 1 του άρθρου 1 αυτού του ν. δ/τος, ότι η έγκριση του ρυμοτομικού σχεδίου με το οποίο καθορίστηκαν οι εν λόγω εκτάσεις ως κοινόχρηστοι χώροι έγινε με επίσπευση εκείνων που ήταν κατά το χρόνο της έγκρισης ιδιοκτήτες ή είχαν αναλάβει την εκμετάλλευση των εκτάσεων αυτών, σύμφωνα δε με την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, ότι οι εκτάσεις που με μεταγενέστερη τροποποίηση του σχεδίου καθορίστηκαν ως κοινόχρηστοι χώροι, ανήκαν κατά το χρόνο τροποποίησης σε εκείνους που επέσπευσαν την έγκριση, εφόσον η τροποποίηση του σχεδίου έγινε με αίτησή τους ή έγινε αποδεκτή σε οποιοδήποτε χρόνο από αυτούς, έστω και σιωπηρά (ΑΠ 1708/2008, 228/1983 Ολομ.).

Επειδή, με το δικόγραφο των προσθέτων λόγων προβάλλεται περαιτέρω ότι η ένταξη του επίμαχου Ο.Τ. ... στο σχέδιο δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί λόγω μη διανοίξεως της ακραίας νότιας οδού του σχεδίου καθώς και της οδού που έχει πρόσωπο το οικόπεδο και επομένως οι οδοί αυτοί δεν έχουν καταστεί κοινόχρηστοι. Όπως όμως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου το οικόπεδο στο οποίο αφορά η προσβαλλόμενη οικοδομική άδεια προήλθε από συνένωση δύο τμημάτων από τα οποία το ένα περιήλθε στη δικαιοπάροχο-μητέρα του παρεμβαίνοντος από αγορά από τον Οικοδομική Συνεταιρισμό «.....» ως μέλος αυτού με το 18414/5-6-1965 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Αθηνών Γεωργίου Δημητρίου Λύρη, το δε άλλο περιήλθε στους παρεμβαίνοντες και επίσης από αγορά από τον ίδιο Οικοδομικό Συνεταιρισμό με τα με αριθμ. 49323/25-4-2005 και 49324/25-4-2005 μεταβιβαστικά της κυριότητας συμβόλαια του συμβολαιογράφου Μαραθώνα Σταύρου Γεωργίου Παπαδογεωργή. Ενόψει τούτων και δοθέντος ότι οι εκτάσεις που με την υπ' αριθμ. 278515/20-10- 1979 τροποποιητική του σχεδίου απόφαση του Νομάρχη (και το 46/80 διάγραμμα αυτής) καθορίστηκαν ως κοινόχρηστοι χώροι ανήκαν κατά το χρόνο της τροποποίησης (το έτος 1979) αφενός στον ως άνω Οικοδομικό Συνεταιρισμό ο οποίος είχε αναλάβει την εκμετάλλευση των εν λόγω εκτάσεων και επέσπευσε την τροποποίηση και αφετέρου στη δικαιοπάροχο - μητέρα του προαναφερόμενου παρεμβαίνοντος, η οποία ως μέλος αυτού την αποδέχτηκε χωρίς να εκδηλώσει οποιαδήποτε αντίθεση, συντρέχουν οι προϋποθέσεις που απαιτούνται από τις διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 1 και 2 του ν.δ. 690/1948 για την περιέλευση των εν λόγω εκτάσεων στην κοινή χρήση κατ' αμάχητο τεκμήριο από τη δημοσίευση στο οικείο ΦΕΚ της πιο πάνω νομαρχιακής απόφασης. Κατόπιν τούτου, ο λόγος ακυρώσεως ότι οι ως άνω οδοί δεν έχουν καταστεί κοινόχρηστοι λόγω μη ολοκληρώσεως της διαδικασίας για την ένταξη του επίμαχου Ο.Τ. στο σχέδιο πόλεως, αφού δεν έχει προηγηθεί η συντέλεση της ρυμοτομικής απαλλοτρίωσης με την έκδοση πράξης αναλογισμού αποζημιώσεως, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Εξάλλου ο ειδικότερος ισχυρισμός που προβάλλουν οι αιτούντες με το υπόμνημα που κατέθεσαν ότι δεν τυγχάνει εφαρμογής το πιο πάνω ν.δ. 690/1948, αφού το ρυμοτομικό σχέδιο της Αιολίδος ενεκρίθη όχι κατ' επίκληση του διατάγματος αυτού αλλά κατ' εφαρμογή των ειδικών και εξαιρετικών διατάξεων για την αποκατάσταση αστέγων του ν. 3217/1955 είναι αβάσιμος, διότι το εύρος εφαρμογής του καταλαμβάνει κάθε περίπτωση ιδιωτικής πολεοδόμησης με επίσπευση ιδιώτη. Περαιτέρω, ο προβαλλόμενος λόγος με το δικόγραφο προσθέτων λόγων ότι έχουν παραβιασθεί οι διατάξεις περί αναγκαίων χώρων στάθμευσης αφού η είσοδος των αυτοκινήτων στο

οικόπεδο προβλέπεται στην οδό η οποία όμως δεν έχει καταστεί κοινόχρηστη. Ο λόγος αυτός ακυρώσεως πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμη για τον ίδιο προαναφερόμενο λόγο.

Επειδή, στο άρθρο 2 του ν. 1577/1985 «Γενικός Οικοδομικός Κανονισμός» (ΦΕΚ Α' 210), ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι «Οριστική στάθμη εδάφους οικοπέδου ... είναι η στάθμη του εδάφους, όπως διαμορφώνεται οριστικά, σύμφωνα με το νόμο, με εκσκαφή, επίχωση ή επίστρωση» (παρ. 16) «Όροφοι είναι τα τμήματα του κτιρίου, στα οποία διαχωρίζεται από διαδοχικά δάπεδα καθ' ύψος (παρ. 23), «Υπόγειος είναι όροφος ή τμήμα ορόφου, του οποίου η οροφή βρίσκεται έως 1,50 μ. ψηλότερα από την οριστική στάθμη του εδάφους» (παρ. 24) «Συντελεστής δόμησης (σ.δ.) είναι ο αριθμός, ο οποίος πολλαπλασιαζόμενος με την επιφάνεια του οικοπέδου, δίνει τη συνολική επιφάνεια όλων των ορόφων των κτιρίων που μπορούν να κατασκευαστούν στο οικόπεδο, σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις και «Συντελεστής κατ' όγκο εκμετάλλευσης (σ.ο.) του οικοπέδου είναι ο αριθμός, ο οποίος πολλαπλασιαζόμενος με την επιφάνεια του οικοπέδου δίνει το συνολικό όγκο του κτιρίου που μπορεί να κατασκευαστεί πάνω από την οριστική στάθμη του εδάφους (παρ. 28 όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 2 του άρθρου 1 του ν. 2831/2000). Περαιτέρω, στο άρθρο 7 παρ. 1 περ. β ορίζεται ότι για τον υπολογισμό του συντελεστή δόμησης που πραγματοποιείται στο οικόπεδο δεν προσμετράται, μεταξύ άλλων, «Ένας υπόγειος όροφος επιφάνειας ίσης με εκείνης που καταλαμβάνει το κτίριο, προοριζόμενος αποκλειστικά για βοηθητικές χρήσεις, εφόσον η οροφή του σε κανένα σημείο δεν υπερβαίνει το 1,50 μ. από την οριστική στάθμη του εδάφους και το ύψος του δεν υπερβαίνει τα 3,00 μ. μετρούμενο μεταξύ του δαπέδου και της οροφής εκτός αν έχει καθοριστεί μεγαλύτερο ελάχιστο ύψος για τη χρήση του συγκεκριμένου χώρου κατ' εφαρμογή του άρθρου 26. Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 17 παρ. 1 του ΓΟΚ, στον ακάλυπτο χώρο της οικοδομής είναι δυνατή η διενέργεια εκσκαφών ή επιχώσεων για την προσαρμογή του κτιρίου στο έδαφος, υπό την προϋπόθεση ότι σε κανένα σημείο η τελική, μετά τις εκσκαφές και επιχώσεις, στάθμη του εδάφους δεν θα βρίσκεται ψηλότερα ή χαμηλότερα από 1,5 μ. από την αρχική φυσική στάθμη του εδάφους. Για να επιτραπούν εκσκαφές ή επιχώσεις μεγαλύτερης κλίμακος είναι αναγκαία η λήψη γνωμοδοτήσεως της ΕΠΑΕ.

Οι διατάξεις αυτές με τις οποίες οριοθετούνται οι επιτρεπόμενες επεμβάσεις στο φυσικό έδαφος κατά την ανέγερση οικοδομής, πρέπει να ερμηνεύονται ενόψει της κατά το άρθρο 24 παρ. 1 Συντ. προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος, κατά τρόπο ώστε η εφαρμογή τους να κατατείνει στην ανέγερση κτιρίων εναρμονιζομένων, κατ' αρχήν, προς το φυσικό ανάγλυφο και τη μορφολογία του εδάφους, που αποτελούν στοιχεία του προστατευμένου φυσικού περιβάλλοντος και να αποκλείεται η δόμηση με σημαντικές επεμβάσεις στο φυσικό έδαφος και σοβαρές αλλοιώσεις της αισθητικής του τοπίου (ΣτΕ 2671/2010, 2699/2006). Από τις διατάξεις συνεπώς αυτές προκύπτει ότι κατά την ανέγερση οικοδομής, οι τυχόν επιτρεπόμενες από το νόμο επεμβάσεις επί της φυσικής στάθμης του εδάφους στον ακάλυπτο χώρο του οικοπέδου επιτρέπονται μόνον αν είναι αναγκαίες για την προσαρμογή του κτιρίου στο έδαφος όχι δε και στην αντίστροφη περίπτωση, δηλαδή για την προσαρμογή του εδάφους στις διαστάσεις και τα λοιπά τεχνικά χαρακτηριστικά που επιθυμεί να προσδώσει στο κτίριο ο κατασκευαστής του. Εξάλλου, κατά την έννοια των αυτών διατάξεων, σε περίπτωση ανέγερσης οικοδομής σε έδαφος επικλινές, οι αναγκαίες για τους παραπάνω λόγους επεμβάσεις στο φυσικό έδαφος πρέπει να γίνονται κατά τρόπο

ώστε η διαμορφούμενη οριστική στάθμη του εδάφους να είναι κλιμακωτή, προκειμένου η ανωτέρω μέγιστη επιτρεπόμενη απόκλιση από το φυσικό έδαφος να τηρείται σε κάθε σημείο του οικοπέδου. Τούτο δε προκειμένου να μη διαταράσσεται κατά το δυνατόν το φυσικό ανάγλυφο και να προστατεύεται το αστικό ή φυσικό τοπίο όπως επιτάσσει το Σύνταγμα (ΣτΕ 2671/2010) δεδομένου δε, ότι τόσο για τον υπολογισμό του συντελεστή δομήσεως και την προσμέτρηση των υπογείων χώρων σ' αυτόν όσο και για τον υπολογισμό του συντελεστή της κατ' όγκο εκμεταλλεύσεως λαμβάνεται υπόψη ως κοινό στοιχείο αναφοράς η οριστική στάθμη του εδάφους ώστε να διαχωριστούν οι πράγματι υπόγειοι χώροι από τους μη υπόγειους χώρους της οικοδομής. Εξάλλου με την 1251/2003 απόφαση της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας έγινε δεκτό ότι κατά την έννοια των πιο πάνω διατάξεων το ζήτημα αν πληρούνται οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες ορισμένοι υπόγειοι χώροι της οικοδομής δεν προσμετρώνται στο συντελεστή δομήσεως και στο συντελεστή κατ' όγκον εκμεταλλεύσεως κρίνεται αποκλειστικά και μόνον με βάση τις πραγματικές συνθήκες και συγκεκριμένα τη στάθμη του εδάφους του οικοδομουμένου οικοπέδου.

Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση κατά τα προκύπτοντα από τα στοιχεία του φακέλου το οικόπεδο στο οποίο αφορά η προσβαλλόμενη οικοδομική άδεια είναι επικλινές με πρόσωπα επί των οδών, και Με την προσβαλλόμενη δε, οικοδομική άδεια επετράπησαν επεμβάσεις (επιχώσεις - εκσκαφές) στον ακάλυπτο χώρο του οικοπέδου μέχρι 1,5 μ. από τη στάθμη του εδάφους σύμφωνα με τις 32 και 99/1992 εγκεκριμένες υψομετρικές μελέτες του Δήμου Διονύσου (βλ. σχέδια τομών και όψεων που υπάρχουν στο φάκελο). Ενόψει δε αυτών δεν έχουν προσμετρηθεί ούτε στο συντελεστή δομήσεως ούτε στο συντελεστή κατ' όγκον εκμεταλλεύσεως ο προβλεπόμενος υπόγειος χώρος της οικοδομής που προορίζεται για βοηθητικές χρήσεις (αποθήκες και χώροι σταθμεύσεως αυτοκινήτων). Με τα δεδομένα αυτά οι αιτούντες προβάλλουν ήδη με το δικόγραφο των προσθέτων λόγων ότι παρά το νόμο εγκρίθηκαν οι εν λόγω επιχώσεις μέχρι ύψους 1,50 μ. από το φυσικό έδαφος διότι εξαιτίας αυτών ο επίμαχος χώρος καθίσταται υπόγειος μη προσμετρούμενος στο συντελεστή δόμησης και κατ' όγκο εκμεταλλεύσεως και τούτο διότι κατά τα προσβαλλόμενα, με τον τρόπο αυτό μειώνεται η απόσταση του εδάφους από την οροφή του υπογείου σε απόσταση 1,5 μ. εάν δε, δεν είχε χωρήσει η σχετική έγκριση ο χαρακτηριζόμενος ως υπόγειος χώρος θα ήταν ισόγειος προσμετρούμενος στους ως άνω συντελεστές. Σύμφωνα όμως με όσα εκτέθηκαν σε προηγούμενη σκέψη εφόσον η οριστική στάθμη του επικλινούς εδάφους επί του οποίου ανεγείρεται η επίμαχη οικοδομή διαμορφώνεται σε κλιμακωτά επίπεδα ώστε σε κανένα σημείο να μην προκύπτει διαφορά μεγαλύτερη του 1,5 μ. από τη φυσική στάθμη του εδάφους, όπως αυτή τοποθετείται από τις προαναφερόμενες υψομετρικές μελέτες, ο ανωτέρω λόγος είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Επειδή, συναφώς προβάλλεται ότι ενόψει του ύψους των ανερχομένου σε 2,80 μ. τα υπόγεια της επίμαχης οικοδομής θα χρησιμοποιηθούν ως κατοικίες. Ο λόγος αυτός ακυρώσεως όπως προβάλλεται είναι απορριπτέος ως αβάσιμος διότι δεν αφορά πλημμέλεια της προσβαλλόμενης οικοδομικής άδειας, καθώς η τυχόν αυθαίρετη μεταβολή της χρήσης του επίμαχου χώρου θα έχει ως συνέπεια τη κίνηση της διαδικασίας χαρακτηρισμού του ως αυθαιρέτου κατά τα οριζόμενα στο Π. Δ/γμα 267/1998.

Επειδή, κατά το άρθρο 40 του ν. 1337/1983 (ΦΕΚ 33 Α') «Μέσα στα σχέδια πόλεων και οικισμών προ του 1923 και στις ΖΟΕ απαγορεύονται οι εκσκαφές και επιχωματώσεις χωρίς άδεια της οικείας πολεοδομικής αρχής ... 2. Για την κοπή δένδρων, μέσα σε εγκεκριμένα ρυμοτομικά σχέδια ή τις ΖΟΕ που δεν προστατεύονται από τις διατάξεις για την προστασία των δασών και των δασικών γενικά εκστάσεων, απαιτείται έκδοση άδειας από την οικεία πολεοδομική αρχή ...». Εξάλλου, στο υπό τον τίτλο «Προδιαγραφές για μελέτες επισκευών-διαρρυθμίσεων, κατεδαφίσεων, εκσκαφών, επιχώσεων και άδεια κοπής δένδρων» άρθρο 15 του Π. Δ/τος της 3/8-9-1983 (ΦΕΚ 394Δ') που προσετέθη με το άρθρο 2 του Π. Δ/τος της 291/22-2-1985 (ΦΕΚ 49Δ'), ορίζεται ότι απαιτείται: «1. Τοπογραφικό, σύμφωνα με τις προδιαγραφές, στο οποίο σημειώνεται η περιοχή αποψίλωσης ή τα σημεία όπου βρίσκονται τα δένδρα που πρόκειται να κοπούν, σαφώς ορισμένα με εξάρτηση από τις πλευρές του οικοπέδου ή του γηπέδου, 2. Φωτογραφίες, 3. Περιγραφή του είδους και του αριθμού των δένδρων που πρόκειται να κοπούν». Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, ο προτιθέμενος να ανεγείρει οικοδομή εις εντός σχεδίου κείμενο ακίνητο που έχει δένδρα πρέπει να λάβει από την οικεία πολεοδομική υπηρεσία αφενός μεν άδεια οικοδομής, αφετέρου δε, άδεια κοπής δένδρων. Προς τούτο οφείλει, τούτο δε αποτελεί προϋπόθεση χορηγήσεως της αδειας οικοδομής, να υποβάλει μαζί με τη σχετική αίτηση - μελέτη και διάγραμμα που να εμφανίζει τα προς κοπή δένδρα, καθώς και περιγραφή του είδους και του αριθμού τούτων, και τα λοιπά κατά το άρθρο 15 παρ. 4 του Π.Δ. της 3/8-9-1983 απαιτούμενα στοιχεία, εις τρόπον ώστε η πολεοδομική υπηρεσία εν πλήρη γνώσει της πραγματικής καταστάσεως να ασκήσει την αρμοδιότητά της σύμφωνα με τις παρατεθείσες διατάξεις. Η αρμοδιότητα αυτή συνίσταται σε οριακό έλεγχο ως προς τη θέση της οικοδομής κατά τρόπο ώστε αφενός να μην αναιρείται το δικαίωμα καθ' εαυτό του ιδιοκτήτου προς οικοδόμηση και αφετέρου να εξασφαλίζεται η αρμονική ένταξη της οικοδομής στο φυσικό περιβάλλον και η ελάχιστη δυνατή επέμβαση στα υπάρχοντα δένδρα (ΣτΕ 412/1993 Ολομ.). Στην προκείμενη περίπτωση με την προσβαλλόμενη οικοδομική άδεια επετράπη η κοπή 40 πεύκων ύστερα από αυτοψία που διενεργήθηκε από υπάλληλο του Δήμου Διονύσου (για την οποία συντάχθηκε η υπ' αριθ. 4713/15-7-2009 έκθεση ελέγχου) και έγκριση της ΕΠΑΕ βάσει του από Ιουλίου 2009 τοπογραφικού διαγράμματος του μηχανικού Μητακίδη και της αιτιολογικής εκθέσεως αυτού. Ενόψει τούτου περί αναιτιολογήτου της προσβαλλόμενης πράξης λόγος διότι δεν εξαντλήθηκε η δυνατότητα μη κοπής των 40 πεύκων είναι αβάσιμος και πρέπει ν' απορριφθεί.

Επειδή, μετά ταύτα, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί και να γίνουν δεκτές οι ασκηθείσες παρεμβάσεις.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Απορρίπτει την υπό κρίση αίτηση.

Δέχεται τις ασκηθείσες παρεμβάσεις.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου.

Επιβάλλει στους αιτούντες τη δικαστική δαπάνη της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ανατ. Αττικής η οποία ανέρχεται σε διακόσια πενήντα εξ (256) ευρώ καθώς και των παρεμβαινόντων η οποία ανέρχεται σε πεντακόσια εβδομήντα εξ (576) ευρώ καταβαλλομένης συμμετρως σ' αυτούς.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 19 Ιανουαρίου 2011 και δημοσιεύθηκε στην ίδια πόλη, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, στις 24 Φεβρουαρίου 2011.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΠΑΛΝΤΑ-ΖΟΜΠΟΛΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΣΙΧΛΗ

Ε.Φ.